

Để anh đi trẩy nước non Cao Bằng.

Còn cảnh biệt ly nào nhẩn nại trong đau thương, trong đạo đức hơn cảnh này:

Anh đi em ở lại nhà

Hai vai gánh vác mẹ già con thơ.

Làm than bao quản muối dưa,

Anh đi anh liệu chen đưa với đời.

Còn nhiều lắm, nhiều lắm... không thể kể sao cho xiết những nét hiếu hạnh cao quý của người phụ nữ Việt trong thơ. Dân tộc Việt cũng như hầu hết các dân tộc Á Đông khác bao giờ cũng chủ trương sống để thể hiện triết lý chứ không xây dựng triết lý để ngấm như người ta đắp núi non bộ làm cảnh, cho nên những điều trong thơ không hề là từ chương thuần túy ngoa ngôn, mà là phản ánh chân thành nếp sống Việt. Cảnh “*thân cô lặn lội*” như Bà Tú Xương, gương cao quý như cụ bà Phan Bội Châu..., trong bóng tối còn biết bao nhiêu bà Tú Xương, cụ bà Phan Bội Châu? Cụ Trần Lê Nhân đã từng ca ngợi phụ nữ toàn thể huyện Lập Thạch (Vĩnh Yên) trong câu thơ.

Nửa đêm ân ái cùng chồng

Nửa đêm về sáng gánh gồng ra đi.

Cho nên nàng Kiều một chiều hai lần lên sang nhà Kim Trọng mà vẫn giữ được tiết, kíp khi cần nàng còn hy sinh chữ tình cho vẹn chữ hiếu, nàng Kiều đó không phải là nàng Kiều của Dư Hoài của Thanh Tâm Tài Nhân mà là nàng Kiều thuần túy của Nguyễn Du, của người Việt.

Trái tim của con người muôn thuở rung lên một nhịp, tiếng nói của tình ái muôn thuở không bao giờ đổi thay, song le mỗi dân tộc có một màu sắc thể hiện yêu đương riêng biệt. Trên đây là màu sắc yêu đương của chàng trai và cô gái Việt.